

Til artikel 4

Artikel 4 præciserer, at konventionen kun gælder for indgåelse af aftaler om internationale køb samt sælgerens og køberens forpligtelser i henhold til sådanne køb. Det fremhæves særligt, at konventionen ikke regulerer spørgsmål om aftalers gyldighed og om ejendomsrettens overgang.

I konventionen behandles i øvrigt en række problemer, som ligger nær spørgsmålet om aftalers gyldighed. Efter artikel 11 er der således intet krav om, at en aftale om køb skal være indgået eller bekræftet i skriftlig form, og den skal heller ikke opfylde andre formkrav. Som det fremgår af artikel 12, kan en stat tage forbehold over for denne bestemmelse. Trods bestemmelsen i artikel 4 kan en konventionsstat således med bindende virkning i forhold til de andre konventionsstater kræve, at en aftale om køb skal indgås skriftligt for at være bindende. Den nærmere betydning af et sådant forbehold behandles i artiklerne 11 og 12. I artiklerne 35 og 36 behandles spørgsmålet om, hvornår en vare er behæftet med en mangel. Konventionen regulerer følgerne af, at der foreligger en mangel. Derimod regulerer den ikke det tilfælde, at en part påberåber sig aftalens ugyldighed, fordi sælgeren ikke har givet oplysninger om mangler ved varen, som han kendte til. Endelig regulerer artikel 55, hvorledes prisen skal fastsættes i de situationer, hvor aftalen ikke indeholder udtrykkelige eller stilltiede bestemmelser herom. Bestemmelsen forudsætter, at der er indgået en gyldig aftale, og hvorvidt dette er tilfældet, når aftalen ikke indeholder bestemmelser om prisens fastsættelse, afgøres efter den anvendelige nationale ret.

I øvrigt bestemmes en aftales gyldighed efter den anvendelige nationale ret. Konventionen indeholder ikke nogen bestemmelse om lempelse af urimelige aftaler. Konventionen er således ikke til hinder for en anvendelse af generalklausulen i aftalelovens § 36.

Konventionen regulerer alene sælgerens og køberens rettigheder og forpligtelser, som hidrører fra købet, hvilket indebærer, at en parts forhold til tredjemand, f.eks. spørgsmålet om køberens forhold til sælgerens leverandører eller sælgerens forhold til den, som efterfølgende har købt varen af køberen, falder uden for konventionen. Dette gælder bl.a. spørgsmålet om producentens ansvar for skade, som varen forvolder på ejendom, som tilhører en køber i senere led.

Efter *litra b* i artiklen regulerer konventionen heller ikke spørgsmålet om ejendomsrettens overgang. Konventionen giver således ikke svar på, hvornår køber opnår beskyttelse over for sælgers kreditorer eller aftaleerhververe, eller hvornår sælger i forhold til købers kreditorer eller aftaleerhververe kan tage en vare

tilbage, som køber ikke betaler for. Om sælgers standsningsret, se artikel 71, stk. 2.

Til artikel 5

Ifølge *artikel 5* finder konventionen ikke anvendelse på sælgerens ansvar for skade, som den solgte vare volder på nogens liv eller helbred. Sådant ansvar er således overladt til national regulering. Når dansk ret skal anvendes ved bedømmelsen af sælgerens ansvar for personskade forvoldt af den solgte vare, vil det være dansk rets regler om produktansvar, som finder anvendelse, og det gælder uanset, om det er køberen selv eller tredjemand, som har lidt personskade.

Bestemmelsen i artikel 5 undtager alene sælgerens ansvar for personskade, forvoldt af den solgte vare, fra konventionens område, men derimod ikke skade, som den solgte vare forvolder på ting. Konventionen finder dog kun anvendelse på de rettigheder og forpligtelser, som påhviler parterne efter købsaftalen, jf. artikel 4. Forvolder den solgte vare på grund af en defekt skade på tredjemands ting, vil konventionens regler ikke kunne anvendes ved bedømmelsen af sælgerens ansvar herfor. Det vil således også i denne situation være reglerne om produktansvar, som skal anvendes ved bedømmelsen af sælgerens ansvar.

Skade som følge af en defekt ved et produkt kan imidlertid også ramme købers egne ting. Efter dansk rets almindelige regler vil sådanne skader i almindelighed også skulle behandles efter reglerne om produktansvar og således ikke efter køberetlige regler, medmindre der er tale om en skade på varen selv. Det er imidlertid tvivlsomt, hvordan sådanne skader på køberens egne ting skal behandles efter konventionen. Spørgsmålet har bl.a. betydning i forhold til reglerne om ansvarsgrundlaget (konventionens art. 79-80), om erstatningsberegningen (art. 74-77) og om reklamation og forældelse (art. 39).

Spørgsmålet om, hvordan man skulle behandle spørgsmålet om skade på køberens ting, blev indgående drøftet på den diplomatiske konference, der førte til vedtagelsen af konventionen. Der var på konferencen fremsat et forslag til ændret udformning af artikel 5, således at også sælgerens ansvar for tingskade forvoldt af den solgte vare blev undtaget fra konventionen. Man kunne imidlertid ikke nå til enighed om, hvordan dette problem skulle løses, og ændringsforslaget blev derfor trukket tilbage uden afstemning.

Tvivilsspørgsmålet vedrørende skade, som den solgte vare forvolder på køberens ting, må derfor løses ved en retlig fortolkning, og der kan tænkes anlagt forskellige fortolkninger i de forskellige lande. I motiverne til de finske og svenske internationale købelove har man på baggrund af, at det ovenfor omtal-